

Dopis od preláta (červen 2011)

Klanět se Bohu je postoj, který člověka povznáší. Tak to vysvětluje prelát ve svém dopise z června, ve kterém uvažuje o významu eucharistie.

24.06.2011

Milovaní: ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Před několika lety, při jedné katechezi pro děti, které se připravovaly na první svaté přijímání, vysvětloval papež

Benedikt XVI. smysl klanění se Bohu. Adorace – říkal – je poznat, že Ježíš je můj Pán, že Ježíš mi ukazuje cestu, jíž se mám vydat, že mi dává pochopit, že žiju dobře pouze tehdy, když znám cestu jím vyznačenou, pouze tehdy, když následuji cestu, kterou mi On ukazuje. Takto adorovat znamená říci: „Ježíši, jsem tvůj a prosím Tě, abys také Ty byl stále se mnou. [1]

Vybral jsem tento text proto, že v jednoduchosti odpovědi je vidět esenciální význam postoje, který jako bytosti jím stvořené dlužíme našemu Stvořiteli. Myslím, že by mohl být také společným jmenovatelem svátků, jež v těchto týdnech oslavíme: duch klanění se a vděčnosti Pánu za dobra, jež nám udělil a uděluje.

Včera byl svátek Navštívení. Ve slovech sv. Alžběty určených Matce Boží, jež ve svém nejčistším lůně nosila Ježíše Krista, objevujeme úkon

hluboké adorace vtělenému Slovu. O několik měsíců později byl Ježíš poctěn prostými pastýři a mudrci, kteří přišli do Betléma poklonit se židovskému králi. Svatý Matouš vypráví, že když mudrci vstoupili do místa, kde se hvězda zastavila, našli Dítě v náručí své Matky, padli na kolena a klaněli se mu. [2]

Velcí tohoto světa poklekají a klaní se tomuto Dítěti, protože vnitřní světlo víry jim dalo poznat samotného Boha. Na druhé straně hřích – zvláště smrtelný – je přesným opakem: nechtít poznat Boha jakožto Boha, nechtít před Ním padnout na kolena a chtít – jako Adam a Eva v pozemském ráji – být jako bohové, znalými dobra a zla. [3] Naši první rodiče se ve své pýše ucházeli o úplnou nezávislost na Bohu; pokoušení satanem nechtěli rozpoznat svrchovanost svého Stvořitele ani jeho otcovskou lásku. To je největší neštěstí lidstva, mužů i

žen všech dob, jak vypráví svatý Pavel na prvních řádcích listu Římanům. Pro apoštola bylo vinou oněch pohanů to, že překáželi svou nespravedlností pravdě, [4] nerozpoznali Boha jako svého Pána a odmítli ho uctívat, i když měli dostatek vnějších znamení. Poté, co poznali Boha skrze zázraky stvoření, ho neoslavovali jako Boha, ani mu nevzdávali díky, nýbrž jejich myšlenky se naplnili pýchou a jejich pošetilé srdce se zatemnilo. [5]

Je to tragédie, jejíž obrysy vidíme v dnešní společnosti, přinejmenším ve většině světa. Nesnažím se přehánět ani nejsem pesimista; naopak: je to skutečnost, kterou nemůžeme nepoznat a která nás má povzbuzovat k šíření radosti pravdy. Opakuji: smysl adorace se ztratil ve velkých částech světa a jako důslední křesťané – s nadpřirozeným i lidským optimismem – jsme vybízeni oživovat v ostatních lidech tento

postoj jako jediný, jež je slučitelný s autentickou přirozeností stvořených bytostí. Pokud se lidé neklanějí Bohu, budou se klanět sami sobě, v rozličných podobách, jež známe z historie: moc, rozkoš, bohatství, věda, krása...; aniž by si uvědomili, že to vše, oddělené od nejzákladnější podstaty, kterou je Bůh, se rozplyne: „Vždyť tvor se bez Stvořitele ztrácí,“ [6] říká stručně 2. vatikánský koncil. Proto v úkolu nové evangelizace vyznívá prvořadá důležitost pomáhat těm, kdo žijí vedle nás, znovuobjevit potřebu a smysl adorace. Blížící se slavnosti Nanebevstoupení, Seslání Ducha svatého a Božího Těla jsou pozváním k znovuobjevení plodnosti eucharistické adorace (...), nezbytné podmínky k tomu, abychom vydávali hojnost plodů (srov. Jan 15, 5) a vyhnuli se tomu, aby se naše apoštolská činnost neomezila na neplodný aktivismus, ale byla naopak svědectvím o Boží lásce. [7]

Ať je tvá modlitba vždy upřímným a skutečným klaněním se Bohu, [8] napsal náš Otec ve Výhni. Kolik chvil k adoraci nalezneme v průběhu dne, pokud je žijeme usebraně! Od ranního obětování našich skutků až po večerní zpytování svědomí, celý náš den se může a musí proměnit v modlitbu, v poctu vzdávanou našemu Bohu.

Mše svatá je především úkonem klanění se Nejsvětější Trojici, prostřednictvím Ježíše Krista a v jednotě s Ním. Ve „Sláva...“ vzdáváme díky Bohu za jeho nesmírnou slávu: nikoli za užitky, jež nám uděluje, nýbrž za to, že je Bohem, že existuje, že je veliký. Ve „Svatý, svatý...“, sborově s anděly a blaženými, hlásáme: Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh zástupů, což je jedna z nejvyšších forem adorování Boha. Mnohokrát při různých příležitostech se obracíme na Nejsvětější Trojici, když se modlíme:

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému. A mnohokrát poklekáme před svatostánkem – vědomě, spolu s vnitřním úkonem v srdci, jak doporučoval sv. Josemaría – také to je báječný úkon adorace.

Každý z vás, dcery a synové moji, má hledat svůj nejosobnější způsob, jak se aktivně vložit do Boží přítomnosti v průběhu dne a prokázat mu synovskou poctu. Někdy to bude střelná modlitba, snad inspirovaná některým žalmem nebo z nějaké jiné inspirované knihy, především z evangelia; jindy některá z vět, které nás naučil náš svatý zakladatel, když nám – aby nás ve styku s Bohem pobídl ke spontánnosti – pootevřel své srdce, aby nás upozornil, že se musíme v tomto intimním styku s Pánem osobně snažit. Každý je může vyslovovat, jak sám chce, vysvětloval. Protože střelná modlitba může být jako vystřelení šípu, lichotka, jak se říká v mé zemi, nebo

kompliment. Je-li láska,
nepotřebujete, aby vás někdo učil
konkrétní formule: v kterékoliv
chvíli vám přijdou na srdce nebo do
úst vhodná slova. [9]

Slavnost Corpus Christi se tento rok
na mnoha místech slaví 26. června,
na liturgický svátek svatého
Josemaríi. Naplňuje mě radostí tato
shoda okolností, vždyť náš Otec byl
bláznivě zamilován do svaté
eucharistie. Doporučuji vám, abyste
tento den – nebo čtvrtek před ním
tam, kde se slaví Corpus Christi ve
všední den – trvale a zvláště když
můžete být účastni eucharistického
procesí, prožívali tento veliký svátek
v těsném spojení tak, jak to dělal náš
zakladatel, který v nebi bez ustání
adoruje Ježíšovo Nejsvětější lidství.

Papež Benedikt XVI. ukazuje, že
jedním z ústředních prvků
eucharistického procesí tohoto
svátku spočívá v pokleknutí při

adoraci Pána. Klanět se Bohu Ježíše Krista, který se stal chlebem lámaným z lásky, je tím nejpravějším a nejradikálnějším prostředkem proti modloslužebnictví včerejška i dneška. Padnout na kolena před eucharistií je projevem svobody: kdo se sklání před Ježíšem, nemůže a nesmí poklekat před žádnou pozemskou mocí, ať by byla silná sebevíc. My křesťané padáme na kolena pouze před Bohem, před Nejsvětější svátostí, protože víme a věříme, že v ní je přítomný jediný pravý Bůh, který stvořil svět a miloval ho až do té míry, že vydal svého jediného Syna (srov. Jan 3, 16).
[10]

Snadno pochopíme, proč křesťané ve všech dobách chválili svatou hostii. Chvalte, ústa, vznešeného těla Páně tajemství, chvalte předrahou krev jeho, kterou z milosrdenství, zrozen z lůna panenského, prolil Král všech království (hymnus Pange lingua). S

úctou se chceme klanět skrytému Bohu (srov. Adoro te devote). Je to ten samý Ježíš Kristus, který se narodil z Panny Marie, tentýž Kristus, který trpěl, který byl obětován na kříži, z jehož probodeného boku vytryskla krev a voda (srov. Ave verum). [11]

Když před svátostným Ježíšem – skrytým ve svatostánku nebo vystaveným na oltáři – padáme na kolena, adorujeme kalvarskou oběť, která se zpřítomňuje při mši svaté. Není žádný protiklad mezi eucharistickým kultem při mši a mimo ni. Naopak tu existuje intimní harmonie a porozumění. V eucharistii nám vlastně Boží Syn přichází vstříc a přeje si spojit se s námi; eucharistická adorace není nic jiného než samozřejmé pokračování slavení eucharistie, které je samo o sobě nejvyšším úkonem adorace církve (...). Adorace mimo mši svatou prodlužuje a zintenzivňuje to, co se

uskutečňuje při samotném
liturgickém slavení. [12]

Věnujme se proto v těchto
nadcházejících týdnech více svaté
eucharistii. Vynaložme veškeré své
úsilí na naslouchání Božímu slovu,
na rozjímání Písma svatého, na
pozornost při liturgických zpěvech a
modlitbách, které ať každá a každý
pronáší před Nejsvětější svátostí. A
chvíle mlčení – jež liturgie
doporučuje – naplňujme
autentickým vnitřním rozhovorem s
Kristem ve svaté hostii, od srdce k
Srdci. Jak vhodná chvíle k tomu,
abychom se řídili doporučeními, jež
nám dával náš Otec: poklekejte s
větší láskou, když pozdravujete Pána
při příchodu do centra nebo při
odchodu z něj. A i když budou vaše
ústa mlčet, obraťte se k němu
srdcem: Ježíši, věřím v tebe, miluji tě.
Odpusť všem svým dětem, které jsme
ti nebyly věrné... Říkejte spontánně,
co vás napadne: nebudu vám

diktovat slova jako tříletým dětem. Každý se umí obrátit na Pána sám; a pokud ne, určitě to dokáže příště.

Mnohokrát jsme mluvili o osobních střelných modlitbách, o které se každý z nás snaží. Může to být chvála, výkřik plný úžasu, radosti, něžnosti, nadšení, lásky, jež vyjde z naší duše jako šíp (...). Vždy je to otázka lásky, odevzdanosti. [13]

Neskrývám před vámi, že mi často vytanou na mysli slova, jež jsem slyšel od sv. Josemaríi: „Kolik slávy jsem ukradl Bohu!“ Myslel si, že by mohl být ve své bezpodmínečné službě Nejsvětější Trojici horlivější. „Živíme v sobě toto nadšení Deo omnis gloria? Jak čisté jsou naše úmysly, podle nichž jednáme? Jak obětujeme Pánu věci obyčejné a mimořádné?

25. června si připomeneme nové výročí prvního svěcení kněží Opus Dei. Třem synům našeho Otce, kteří

přijali v roce 1944 svátostné kněžství - don Álvaro, don José María, don José Luis – nebylo zatěžko zanechat nadějnou přítomnost i budoucnost své občanské kariéry a následovali Boží hlas, který je volal ke kněžství prostřednictvím našeho zakladatele. Nebyla to pro ně žádná oběť, nějaký heroický výkon, jak se obvykle toto rozhodnutí chápe. Odpověděli na toto nové božské volání pohotově a radostně, neboť věděli, že je to jen jiný způsob, jak sloužit Bohu, církvi a duším, s toutéž odevzdaností jako ostatní věřící Díla.

Prosme Pána na přímluvu našeho Otce a oněch tří prvních kněží, aby se tento duch v prelatuře Opus Dei uchoval nedotčen, abychom měli kněze pro rozvoj apoštolské práce. A aby byla kněžská duše v každém muži i ženě co nejpritažlivější. Modleme se také za to, aby byl na celém světě, v celé Církvi dostatek mladých a vyzrálých mužů, kteří

poslušni hlasu dobrého pastýře
následují cestu kněžství.

Pokračujte v modlitbách na všechny
mé úmysly. Modlete se za cestu
papeže do Chorvatska začátkem
tohoto měsíce. Kéž bychom
proměnili svůj život v jednu prosbu k
Bohu, aby nám pomáhal plnit Jeho
nejsvětější vůli, s naprostou
odevzdaností a stálou velkorysostí, s
přesvědčením, že když se dva nebo
více spolu modlí, náš Otec Bůh je
vyslyší. [14]

Také bych chtěl v každém dopise
poukázat na různá výročí z dějin
Díla, našich osobních dějin.

Vzpomeňme jen na tato slova: Když
Bůh Náš Pán plánuje nějaké dílo ve
prospěch lidí, myslí na prvním místě
na osoby, jichž hodlá využít jako
nástrojů... a svěruje jim potřebné
milosti. [15]

S veškerou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. června 2011

1 BENEDIKT XVI., Katechetické setkání s dětmi připravujícími se na první svaté přijímání, 15. 10. 2005

2 Mt 2, 11

3 Gn 3, 5

4 Řím 1, 18

5 Tamtéž 21

6 2. VATIKÁNSKÝ KONCIL, Past. konst. Gaudium et spes, č. 36

7 BENEDIKT XVI., Řeč na církevním sněmu Římské diecéze, 15. 6. 2010

8 SVATÝ JOSEMARÍA, Výheň, č. 263

9 SVATÝ JOSEMARÍA, Poznámky z rodinného setkání, 26. 3. 1972

10 BENEDIKT XVI., Homilie na slavnost Corpus Christi, 22. 5. 2008

11 SVATÝ JOSEMARÍA, Jít s Kristem, č. 84

12 BENEDIKT XVI., Apoštol. exhort. Sacramentum caritatis, 22. 2. 2007, č. 66

13 SVATÝ JOSEMARÍA, Poznámky z rodinného setkání, 1. 6. 1972

14 Srov. Mt 18, 19

15 SVATÝ JOSEMARÍA, Instrukce, 19. 3. 1934, č. 48

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-cerven-2011/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-cerven-2011/) (27.02.2026)